

Sygnatura akt II Cz 600/14

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy
w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Anatol Gul

Sędziowie : SO Alicja Chrzan

SO Jerzy Dydo

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2014 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi dłużnika P. Ś. na czynności Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Świdnicy I. P. w sprawie egzekucyjnej KM 1203/13 z wniosku wierzyciela (...) Sp. z o.o. w T.

na skutek zażalenia Komornika Sądowego na pkt I postanowienia Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 19 lutego 2013 r., sygn. akt I Co 4475/13

postanawia :

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy zmienił postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Świdnicy z dnia 26.11.2013 r. w punkcie 2 w zakresie ustalenia wysokości opłaty stosunkowej obniżając ją do kwoty 308,08 zł, tym samym łącznie koszty postępowania egzekucyjnego obniżając do kwoty 376,48zł.

Podał, że w postanowieniu z dnia 26.11.2013 r. Komornik ustalił koszty egzekucyjne na wniosek wierzyciela w wysokości 729,69 zł, w tym opłatę stosunkową w kwocie 661,29 zł, przy czym opłata ta została naliczona jako (...) % od kwoty 4.408,61 zł. Sąd Rejonowy wskazując na literalne brzmienie art. 49 ust. 2 ukse wyjaśnił, że opłatę należną Komornikowi należy liczyć od wartości świadczenia, które nie zostało wyegzekwowane w toku postępowania tj. $4.408,61 \times 5 \% = 220,43$ zł, jednakże opłata ta nie może być niższa niż (...) wysokości przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego tj. $1/10 \times 3080,84 \text{ zł} = 308,08$ zł, stąd opłata ta została obniżona do tej właśnie sumy.

W zażaleniu Komornik wniósł w istocie o zmianę zaskarżonego postanowienia i oddalenie złożonej skargi. Zarzucił błędną interpretację art. 49 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji.

Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uwzględnienia zażalenia.

W pierwszej kolejności wskazać trzeba, że stosownie do art. 804 k.p.c. organ egzekucyjny nie jest uprawniony do badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tytułem wykonawczym. Tym samym, jeżeli dłużnik w toku egzekucji zaspokoi wierzyciela, a ten nie zażąda umorzenia postępowania, komornik zobligowany jest kontynuować postępowanie, zgodnie z treścią tytułu wykonawczego. Nieuprawniony jest zatem wniosek, że świadczenie spełnione przez dłużnika poza prowadzonym przeciwko niemu postępowaniem egzekucyjnym nie wchodzi w zakres świadczenia pozostałego do wyegzekwowania w rozumieniu art. 49 ust. 2 ukse (vide : uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2009r., III CZP 82/09, OSNC 2010/5/67). W uzasadnieniu powołanej uchwały

Sąd Najwyższy zwrócił również uwagę na uzasadnienie projektu nowelizującego art. 49 ukse , gdzie potrzebę zmiany unormowań zawartych w tym artykule argumentowano zamiarem powiązania wysokości opłaty pobieranej przez komornika z rzeczywistym nakładem jego pracy w danym postępowaniu egzekucyjnym, koniecznością wprowadzenia instrumentów sprzyjających poprawie efektywności i skuteczności egzekucji, w tym - co istotne z punktu widzenia rozpatrywanego zagadnienia prawnego - mechanizmów zachęty dla dłużnika do szybszego i dobrowolnego spełnienia egzekwowanego obowiązku, premiowanych obniżeniem opłaty w razie dobrowolnego zaspokojenia wierzyciela w toku egzekucji.

Podobne stanowisko zostało wyrażone w komentarzu do ustawy o komornikach sądowych i egzekucji pod red. Jarosława Świeczkowskiego (publ. LEX), gdzie autor ten wskazuje, iż „przez " wyegzekwowane świadczenie", o którym mowa w art. 49 ust. 1 u.k.s.e., należy rozumieć wyłącznie świadczenie wyegzekwowane przez komornika. Jak trafnie zauważył A. Marciniak (tak : A. Marciniak, Ustawa o komornikach..., s. 261-263) wyegzekwowanym świadczeniem nie jest świadczenie spełnione do rąk wierzyciela. W takim przypadku dalsze prowadzenie egzekucji jest bezprzedmiotowe i w takim przypadku zaspokojony wierzyciel winien złożyć wniosek o umorzenie postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 825 pkt 1 k.p.c. Podstawą ustalenia przez komornika opłaty stosunkowej będzie w takiej sytuacji art. 49 ust. 2 u.k.s.e.”

W konsekwencji powyższego Sąd II instancji podziela pogląd Sądu Rejonowego w świetle którego spełnienie przez dłużnika świadczenia poza postępowaniem egzekucyjnym, a w konsekwencji jego umorzenie, stanowi podstawę do ustalenia opłaty egzekucyjnej zgodnie z dyspozycją art. 49 ust. 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, a nie jak uczynił to Komornik na podstawie art. 49 ust. 1 ustawy. Równocześnie wskazać trzeba, że orzeczenia innych sądów okręgowych nie mają mocy wiążącej, ponadto z uwagi na to, że nie zostały one dołączone do zażalenia Sąd nie ma nawet możliwości odniesienia się do ich treści.

Tym samym zażalenie zostało oddalone w myśl art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c. i w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.